

to potrjevala, ni upoštevala mehkode v njegovem glasu. Prej ga je zaničevala, le rahlo mrzila, tedaj ga je začela sovražiti. Neumljivo, od trenutka do trenutka strastneje. Biló ji je, kakor da do kolen gazi v tem sovraštvu. Težko se je zadrževala, da ni zavpila. Molčala je.

Ta molk je bil za Pečarja ko zasmeh.

»Rozalka, reci katero, za hudičal« je zavpil.

Rozalka se je okrenila in dvignila pesti nad glavo, kakor da hoče planiti nanj in ga pobiti.

»Pusti me!« je zakričala, da je šlo skozi ušesa. »Pusti me, zlodej!« Lukeža je obšla groza pred njo.

»Moj Bog!« je zaječal, ko se je okrenila in zopet šla dalje. »Moj Bog, oče nebeški!«

STANKO VUK

PRVA PESEM

O noč

Bezeg diši. Noč
je fazanov rep.
Mrzla voda ziblje
zvezde.

Ene pesmi nisva že dolgo
pela: o ljubezen, ko preganjana
divjačina si v naju.
Nosiva te skozi noč
brez ognjev, kam naj te položiva?
Vonj zemlje je silen, grmi
rasto, obstala sva tiho na robu
lovišča.

Zemlja se mi meša
v kri, čutim
krike petelinov,
vse me teži.

Zvezde v jati gasno.